

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1719

Quæst. 774. Quid sit successio ab intestato, à qua lege originem trahat, & quotupliciter fiat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73957](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73957)

quoque pro hac sententia. Sanch. cit. c. 11. n. 23. eo quod dicta constitutio, utpote odiosa & pœnalis, à personis in ea expressis ad aliàs non expressas non sit extendenda. ac proinde, cùm loqui videatur de Religiosis claustralibus, non extendendam

ad Religiosos non claustrales, qui alicui Ecclesie seculari exemptæ præpositi executionis suæ testamentariae rationes Papæ duntaxat ejusve legato, vel alteri suo legitimo Superiori reddere tenentur.

TITULUS XXVII.

De successione ab intestato.

Quæst. 774. Quid sit successio ab intestato, à qua lege originem trahat & quotupliciter fiat.

R Esp. Ad primum: successio in bona defuncti ab intestato dicitur, quæ, deficiente successione testamentaria (qualis est, quæ sui causâ proxima factum seu dispositionem hominis, puta testatoris habet) defertur immediatè à sola lege, tanquam solis legibus debita; unde & propriè legitima & iusta dicitur, perque illud nomen sæpe in iure distinguitur à successione testamentaria; uti & ea, quæ conventionem hominum per pactum vel renunciationem factam de consensu illius, de cuius hæreditate agitur, acquiritur, quæ propriè testamentaria non est. Dicitur autem successio testamentaria deficere, & defunctus intestatus decedere, non tantùm quando planè nullum testamentum fecit, sed etiam, licet aliquod fecerit, illud tamen nullas vires aut effectum habet. v. g. si propter voluntatis vel solennitatis essentialiter requisitæ defectum ab initio nullum fuit (quo etiam referuntur, & intestati decedere dicuntur, qui testamentum de iure facere non potuerunt. v. g. impuberes, prodigi & similes) vel validum quidem ab initio fuit, sed postea ipso iure infirmatur, rumpitur, destituitur, nullo hærede existente seu esse nolente, vel irritatur ob capitis diminutionem, quòd testator sit condemnatus ad mortem; vel rescinditur officio Judicis per querelam inofficiosi; in his enim omnibus casibus successio ab intestato locum habet per *L. de hered. que ab intestato. l. 1. ff. de suis & legit. l. 6. §. 1. ff. l. 34. c. de inoff. test.* Lauterb. de success. civil. ab intest. secundum Novell. 128. §. 3. Porro huic successioni ab intestato præfertur testamentaria; cùm ea in subsidium obtineat per *L. 39. §. 70. ff. de acquir. vel omitt. hered. l. 8. c. comm. de success.* Lauterb. §. 2. dum verò quis prætendit hæreditatem ab intestato, contradictor illius asserens testamentum factum esse, id probare debet; cùm testamentum sit quid facti, quod in dubio non præsumitur, sed ab allegante probari debet, eoque non probato, quilibet creditur intestatus mortuus. Lauterb. l. c. citatis Bachov. ad Treutl. vol. 2. du. 16. ib. 1. lit. a. in fin. Barry. de success. l. 18. tit. fin. pr. Fachin. l. 6. contror. c. 46.

2. Resp. Ad secundum: dum dicitur hæc successio esse legis seu de lege civili, intelligendum id est, quòd quò ad modum, determinationem & ordinem, quo defertur hæreditas defuncti intestati sit juris civilis, ut Wiestn. h. t. n. 1. quod ipsum tamen quò ad ordinem non ubique idem est, dum apud Romanos diverso tempore de hoc successione ordine diversa erant jura, uti & modò in Imperio, in diversis Provinciis. Unde dum quaritur, cui ab intestato delata hæreditas, non statim ad jus commune, sed jura locorum, etiam statutaria, respiciendum

R. P. Lehr. Jur. Can. Lib. III.

Lauterb. l. c. §. 4. Quod tamen jus civile, quia etiam quò ad hæc fundatur in præsumpta majore dilectione propinquorum præ extraneis magisque conjunctorum sanguine præminis conjunctis, indeque nata affectio certos gradus habet, certo ordine hæc cognatos vocat. unde & altiore sui originem hoc jus civile positivum respicit; dum nimirum ante omnem juris hujus dispositionem ab omnibus populis defunctorum bona ad liberos & propinquos ex communi affectu semper devolvebantur. quin & lege divina, ut constat ex *Levit. 2. v. 42. Num. 27. v. 6. Deuter. 4. v. 4.* præcipiente, bona transmitti in ejusdem generis posteros seu descendentes ad familiarum conservationem, imò jure & distamine naturali, ut colligitur ex *can. jus naturale. 7. dist. 1. L. scimus. §. 2. c. de inoff. testam.* cum amor propensior in liberos & propinquos, iisque præ extraneis consulendi studium mortalibus à natura insitum sit. *L. 8. §. 1. ff. de jur. codicill.*

3. Resp. Ad tertium: fit hæc successio dupliciter, nimirum vel in capita, vel in stirpes. in capita, dum proprio jure acquiritur hæreditas, eaque in portiones viriles seu in tot partes, quot sunt personæ & capita, æqualiter dividitur. In stirpes, dum unus vel plures, nulla habita ratione multitudinis vel paucitatis personarum, loco & ex jure alterius, quem representant, v. g. liberi parentem, succedunt; ita ut, si sint multi, sive pauci, omnes simul tantam ex hæreditate portionem accipiant, quantum accepturus fuisset ille, cujus loco succedunt, quamvis eam dein portionem inter se æqualiter seu in capita dividant. v. g. pater intestatus moriens relinquit duos filios, & ex uno horum præmortuo sex nepotes, hi sex succedunt in stirpem, id est in locum sui patris, à quo tanquam communi stirpe proveniunt, omnesque simul plus non accipiunt ex hæreditate avi, quam quantum eorum pater, si vixisset, fuisset accepturus, nimirum quantum quisvis duorum fratrum illorum, nempe pater & patruus viventes accepissent. Eandemque portionem acciperent, sive nepotes essent 12, sive unus vel duo. ita ferè Barry. de success. l. 18. tit. 1. num. 2. Gomef. Tom. 1. var. cap. 1. num. 2. & 12. Molin. Tom. 2. de j. & j. d. 162. num. 3. Haunold. Tom. 1. de j. & j. tract. 5. à num. 401. quos citat Wiestn. h. t. num. 4. & sumitur ex §. 6. & §. fin. Inst. de hered. que ab intest. & Auth. in successione. c. de suis & legit. Neque ad hanc successione in stirpes facit, quòd filius, cui succedunt, defunctus fuerit emancipatus, sive adhuc sub patria potestate; aut etiam, quòd ex patre eorum præcesserit ingratitudinis causa sufficiens ad exhæredationem; cùm eà usus non sit eorum avus. de Lugo. Tom. 2. de j. & j. d. 24. n. 176.

Aaaa

Quæst.